

הטוב ביותר

ציירה ג. קופטלובה

יום אחד נשבר לזקנה הפלך שבו עבדה ולזקן
נשברה ידית של סכין שבו חתך את הענפים.
אמרה האישה "לך ליער. תכרות שם עץ ותעשה
ממנו פלך וידית לסכין חדשים."

מעבר ליער האשוחים, בכפר קטן, חיו זקן וזקנה.
הזקן קלע סלים מענפי ערבה, הזקנה טוותה צמר
והכינה כפפות וגרביים ומזה התפרנסו. הם חיו
בשלום ובשקט.

הגיע האיש ליער, בחר את העץ המתאים, אך
כשרק הניף את הגרזן - עצר בבהלה. "אלוהים! מה
קורה?"

"טוב, סבתא, אלך" ענה הזקן. לקח גרזן ויצא.

"אל תפגע בעצים שלי, זקן" אמר סבא יער "הם
הרי כולם חיים ורוצים לחיות. מוטב שתגיד לי מה
דרוש לך. אתן לך הכל."

מהסבך יצא סבא יער, לבוש בענפים שעירים, עם
אצטרובלי אורנים בשערות, עם זקן לבן המגיע עד
האדמה ועיניים בוערות באש ירוקה.

חזר הזקן הביתה והזקנה באה מולו ושואלת "מה אתך, זקן. לשם מה הלכת ליער? האם לא כרתת עץ?"
והזקן צוחק "על תתרגזי, סבתא! בואי לחדר, תשמעי מה קרה לי."

הזקן הופתע. לא ידע מה לענות. חשב רגע ואומר "טוב, אך תסכים-נא שאלך עכשיו הביתה, אתיעץ עם הזקנה שלי."
"טוב" ענה לו סבא יער "לך, תתיעץ, ומחר בבוקר תבוא שוב הנה."

"ועכשיו עלינו לחשוב מה לבקש מסבא יער" אומר הזקן "אולי תרצי, סבתא, שנבקש אצלו הרבה, הרבה כסף? הוא ייתן! הוא הרי בעל היער. הוא מכיר כל האוצרות הטמונים ביער."

באו לחדר, התיישבו על הספסל והזקן התחיל לספר איך יצא מולו סבא יער, ואיך סבא יער זה לבוש בענפים שעירים, ואיך הזקן שלו מגיע עד האדמה, ואיך עיניו יוקדות באש ירוקה.

"אז אולי תרצי" אומר הזקן "שנבקש אצלו עדר גדול, גדול ביותר, של פרות וכבשים? נוכל לרעות אותם באחו."

"מה איתך, זקן! לשם מה לנו הרבה כסף? איפה נטמין אותו? נפחד שיבואו גנבים לשדוד אותנו. לא, אין לנו צורך בכסף של אחרים. מספיק לנו זה שלנו."

"ואולי אבקש אצל סבא יער אלף תרנגולות?" מציע הזקן.
"ולשם מה לנו, זקן, אלף תרנגולות? במה נאכיל אותן? מה נעשה אתן? יש לנו שלוש תרנגולות וגם פטיה התרנגול, וזה מספיק לנו."

"תתעורר, זקן! לשם מה לנו עדר גדול? אין לנו צורך בו. יש לנו פרה שנותנת לנו חלב, ושישה כבשים שמהם אנו מורידים צמר. למה לנו יותר מזה?"

"אינך רוצה?" שואל הזקן "ומה אם אבקש אצל
סבא יער חמש מאות סירים לדייסה?"
"השתגעת, זקן? מי יאכל כל כך הרבה דייסה? ומי
ישטוף את חמש מאות הסירים האלה? מספיקים
לנו שלושה הסירים שלנו."

"ואולי תרצי, סבתא, שאבקש אצל סבא יער חמש
מאות סודרים בשבילך?" אומר הזקן.
"תתאושש זקן, מתי אוכל ללבוש אותם? מתי אוכל
לנקות אותם? מפחיד רק לחשוב על כך! לא, אין לי
צורך בסודרים חדשים. מספיקים לי שלושה הישנים
שלי."

הם נשכבו לישון ובבוקר הזקן קם שמח. "אני יודע, סבתא" אומר "מה צריך לבקש אצל סבא יער!" הוא התלבש ויצא ליער.

"נאנח הזקן "אוי, סבתא, סבתא, איתך רק צרות. אינך רוצה דבר." "אוי זקן. גם לי קשה איתך. איזה רעיונות יש לך!" "טוב" אומר הזקן "כפי שאומרים הבוקר חכם יותר מהערב. אולי עוד נחשוב על משהו."

"אז מה?" אומר "חשבת כבר, זקן, מה עליך לבקש ממני?" "חשבת" עונה לו הזקן "אין לנו צורך בעושר, לא במקנה ולא בדברים אחרים. לא זה הוא הדבר הטוב ביותר בעולם!"

הוא בא לרחבת היער המוכרת ומולו מופיע סבא יער. לבוש בענפים שעירים, עם אצטרובלים של אורן בשערות, זקן לבן יורד עד האדמה, עיניים יוקדות בברק ירוק.

"טוב מאוד חשבת, זקן" אמר סבא יער "שיהיה כפי שרצית." כך הם הסכימו, נפרדו והזקן חזר הביתה.

"אז מה היית רוצה?" שואל סבא יער. והזקן עונה "תעשה רק שהפלכים והסכינים שלנו לא ישברו אף פעם, ושהידיים יהיו אצלנו בריאות תמיד. אז כל מה שנחוץ לנו, אני והזקנה שלי, נשיג כבר בעצמנו."

והם המשיכו לחיות כמו קודם. הזקן קולע סלים, הזקנה טוות צמר, מכינה גרביים וכפפות. שניהם עובדים. מזה מתפרנסים. יש להם כל מה שנחוץ. וחיים טוב ובאושר!